ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **KART ARENA BRNO, s. r. o.**, se sídlem Křížkovského 516/51, Brno, zastoupena Mgr. Ing. Tomášem Hobzou, advokátem se sídlem Opletalova 600/6, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Náměstí Svobody 4, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2025, č. j. 62 Af 42/2022-91,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2017 vykázala nadměrný odpočet ve výši 1 066 049 Kč. Platebním výměrem ze dne 4. 2. 2021, č. j. 13710/21/3001-51522-712313, žalovaný vyměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za toto zdaňovací období ve výši 132 158 Kč. K odvolání žalobkyně Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 10. 2. 2022, č. j. 5194/22/5300-22442-706033, tento platební výměr změnilo a žalobkyni vyměřilo nadměrný odpočet ve výši 1 058 174 Kč.

[2] Vyrozuměním o výši úroku ze dne 28. 3. 2022, č. j. 1206014/22/3001-51522-712313, byl žalobkyni přiznán úrok z daňového odpočtu podle § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Celkový přiznaný úrok za období od 26. 5. 2018 do 22. 2. 2021 činil 88 405 Kč. Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2022, č. j. 3741226/22/3001-51522-712313, žalovaný následně zamítl námitku žalobkyně proti tomuto vyrozumění.

[3] Proti rozhodnutí o námitce brojila žalobkyně žalobou podanou u Krajského soudu v Brně. Namítala zejména nesprávné určení výše úroku i doby úročení a tvrdila, že právní úprava § 254a daňového řádu ve znění účinném od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 je v rozporu s unijním právem. Krajský soud rozsudkem ze dne 11. 4. 2024, č. j. 62 Af 42/2022-48, rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť měl za to, že žalovaný nárok žalobkyně dostatečně neposoudil z hlediska souladu vnitrostátní právní úpravy s unijním právem a judikaturou Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie. Ke kasační stížnosti žalovaného však Nejvyšší správní soud tento rozsudek rozsudkem ze dne 20. 2. 2025, č. j. 6 Afs 98/2024-15, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Uzavřel přitom, že úvaha žalovaného o souladu úrokové sazby podle § 254a odst. 3 daňového řádu s právem Evropské unie je přezkoumatelná a dostatečně konkrétní.

[4] Po vrácení věci krajský soud pokračoval v řízení a rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. K námitce týkající se doby úročení uvedl, že žalobkyně v tomto směru argumentuje toliko obecně. Podle krajského soudu však ani z žalobkyní citované judikatury neplyne, že by za žádných okolností nebylo možné dobu úročení omezit.

[5] Pokud jde o výši úroku z daňového odpočtu, krajský soud vyšel zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2024, č. j. 8 Afs 274/2022-48, a dospěl k závěru, že § 254a daňového řádu ve znění účinném od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 je v souladu s unijním právem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu označenému v záhlaví podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Napadený rozsudek předně považovala za nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud podle jejího názoru ústavně souladným způsobem nevypořádal s žalobní námitkou týkající se doby úročení a nesprávně ji označil za obecnou, ačkoli byla v žalobě konkretizována.

[7] Dále stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu o souladu výše úroku z daňového odpočtu s unijním právem. Měla za to, že krajský soud nesprávně vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2024, č. j. 8 Afs 274/2022-48. Podle stěžovatelky totiž z rozsudku Soudního dvora ze dne 23. 4. 2020, C-13/18 a C-126/18, *Sole-Mizo*, a z usnesení Soudního dvora ze dne 20. 6. 2023, C-426/22, *Sole-Mizo*, plyne požadavek širší kompenzace újmy způsobené zadržením nadměrného odpočtu, než jakou poskytuje § 254a odst. 3 daňového řádu, a to včetně zohlednění jak nákladů financování, tak peněžního znehodnocení způsobeného plynutím času. Stěžovatelka zpochybnila i použitelnost statistických údajů České národní banky, z nichž Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Afs 274/2022-48 vycházel. Namítala, že tyto údaje nezachycují srovnatelnou situaci běžných daňových subjektů a vedou k podhodnocení obvyklých nákladů financování. Pro úplnost stěžovatelka uvedla, že tyto námitky nemohla uplatnit již v předchozím kasačním řízení vedeném pod sp. zn. 6 Afs 98/2024, neboť v něm nebylo doručováno jejímu zástupci.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nepřípustnou podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s."). Krajský soud totiž v nyní napadeném rozsudku pouze respektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 2. 2025, č. j. 6 Afs 98/2024-15, zatímco stěžovatelka fakticky brojí právě proti tomuto právnímu názoru.

[9] Pro případ, že by Nejvyšší správní soud kasační stížnost shledal přípustnou, žalovaný uvedl, že ji považuje i za nedůvodnou. Ve vztahu k výši úroku odkázal zejména na rozsudek NSS č. j. 8 Afs 274/2022-48, jakož i na nyní napadený rozsudek krajského soudu, podle nichž právní úprava § 254a daňového řádu ve znění účinném od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 obstojí z pohledu unijního práva.

[10] K námitce týkající se doby úročení žalovaný uvedl, že stěžovatelka v námitkovém řízení proti způsobu určení úročené doby výslovně nebrojila, a správce daně proto nebyl povinen tuto otázku samostatně přezkoumávat nad rámec konkrétně uplatněných námitek. Dodal též, že ani judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, aby zákon stanovil určité úseky, po které úrok z daňového odpočtu nepřirůstá.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Stěžovatelka je rovněž řádně zastoupena.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přípustností kasační stížnosti s ohledem na to, že se jedná již o druhou kasační stížnost v téže věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. opakovaná kasační stížnost není přípustná, s výjimkou případů, v nichž stěžovatel namítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Je tomu tak proto, aby se Nejvyšší správní soud nezabýval opakovaně otázkou, k níž již v dané věci zaujal právní názor.

[13] Nad rámec doslovného znění tohoto ustanovení dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu další výjimky ze zákazu podání opakované kasační stížnosti, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Tyto výjimky je nutno vnímat tak, že námitky opakované kasační stížnosti musí být podávány v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že řešena být nemohla, zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165). Judikatura Nejvyššího správního soudu dále dovodila, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se nepoužije tehdy, uplatňuje-li stěžovatel své námitky poprvé a kasační soud se jimi v předchozím řízení s ohledem na dispoziční zásadu nezabýval nebo zabývat nemohl.

Možnost opakované kasační stížnosti jiného účastníka řízení je přitom třeba vykládat tak, že původně úspěšný účastník kasační stížnost sám podat nemohl a ve svém vyjádření se mohl vyjadřovat jen k námitkám uplatněným jiným účastníkem v první podané kasační stížnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2026, č. j. 7 Afs 117/2025-92, bod 14 a tam citovaná judikatura).

[14] V nyní projednávané věci krajský soud nejprve rozsudkem č. j. 62 Af 42/2022-48 zrušil rozhodnutí žalovaného, neboť měl za to, že žalovaný dostatečně neposoudil a neodůvodnil, proč je jím zvolené řešení v souladu s unijním právem. Žalobou napadené rozhodnutí proto podle krajského soudu neobstálo z hlediska přezkoumatelnosti. Ke kasační stížnosti žalovaného však Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 6 Afs 98/2024-15 tento rozsudek krajského soudu zrušil. Uvedl, že úvahy žalovaného považuje za dostatečně konkrétní, přezkoumatelné a současně vyslovil, že pokud krajský soud s těmito úvahami nesouhlasil, mohl žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost, nikoli pro nepřezkoumatelnost (bod 16 cit. rozsudku). Dále krajskému soudu uložil, aby v dalším řízení posoudil zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, přihlédl přitom k rozsudku č. j. 8 Afs 274/2022-48 a vyslovil jednoznačný závěr, jakým parametrům má odpovídat výše úroku z daňového odpočtu a zda těmto podmínkám dostál úrok stanovený § 254a daňového řádu ve znění účinném od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 (bod 17 cit. rozsudku). Otázkou, zda by stěžovatelce případně náležel úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu, se tehdy Nejvyšší správní soud výslovně nezabýval (bod 18 cit. rozsudku). Nejvyšší správní soud tedy krajský soud v předchozím kasačním řízení nezavázal k tomu, aby bez dalšího uzavřel, že právní úprava obsažená v § 254a daňového řádu je v souladu s unijním právem a že žaloba musí být zamítnuta. Zavázal jej toliko k tomu, aby věc meritorně posoudil v právním rámci vymezeném předchozím kasačním rozsudkem. Krajský soud poté v dalším řízení věc poprvé meritorně posoudil a rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. Jestliže nynější kasační stížnost podaná žalobkyní brojí proti závěrům, které krajský soud přijal až v tomto novém rozhodnutí po vrácení věci, jde v tomto rozsahu o otázky, jimiž se Nejvyšší správní soud v předchozím kasačním řízení nezabýval. Za této procesní situace proto nynější kasační stížnost není nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[15] K tvrzení stěžovatelky, že nynější kasační námitky nemohla uplatnit již v předchozím kasačním řízení, neboť jejímu zástupci nebylo doručováno, Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto námitky v tomto řízení věcně posoudí, neboť je neshledal nepřípustnými.

[16] Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Na základě tohoto posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[17] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Teprve dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud připomíná, že konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být v soudní praxi spíše výjimečné, „*není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrno, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné*

takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (...)" (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29). „*Přezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu není hodnotou sama o sobě. Zrušení rozhodnutí krajských soudů zpravidla pro účastníky/osoby zúčastněné na řízení, včetně toho, který podává kasační stížnost, neznamená žádný přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení soudního řízení. I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě*" (tamtéž, bod 30). Nepřezkoumatelnost přitom není způsobena nenaplněnou subjektivní představou stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

[18] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud její žalobní námitku týkající se doby úročení označil za obecnou, ačkoli podle jejího názoru byla v žalobě konkretizována dostatečně. Poukazuje na to, že v žalobě v bodech 17 a 18 výslovně brojila proti právní úpravě přerušování úročení, odkázala na rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 2. 2018, C-387/16, *Nidera BV*, a namítala, že zákonná úprava připouští omezení úročení z důvodů nezávislých na vůli daňového subjektu, přičemž délka lhůty k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění závisí na správním uvážení správce daně a může vést k neodůvodněným rozdílům mezi jednotlivými daňovými subjekty, což je v rozporu s unijním právem.

[19] Nejvyšší správní soud ověřil ze soudního spisu, že z žaloby je skutečně zřejmé, že stěžovatelka brojila nejen proti výši úroku, ale i proti délce úročení. Současně však přisvědčuje krajskému soudu v tom, že podstatná část této žalobní argumentace spočívala v citaci judikatury a v obecněji formulovaných tvrzeních o rozporu vnitrostátní úpravy s unijním právem. Stěžovatelka přitom svou argumentaci blíže nevztáhla ke konkrétním okolnostem své věci, zejména nekonkretizovala, v jakém rozsahu se mělo přerušení úročení projevit právě u ní.

[20] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že stěžovatelka v řízení o námitce proti vyrozumění o výši úroku proti závěru ohledně doby úročení podle § 254a odst. 2 daňového řádu výslovně nebrojila. To sice samo o sobě neznamená, že by takovou námitku nemohla v žalobě uplatnit (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62), současně však platí, že míra požadovaného odůvodnění soudního rozhodnutí odpovídá kvalitě a konkrétnosti uplatněné argumentace. Obecněji formulované námitce tak může odpovídat i obecnější soudní vypořádání (např. rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, bod 11 a tam citovaná judikatura).

[21] Vzhledem k výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Z žaloby je sice patrné, že stěžovatelka brojila též proti právní úpravě doby úročení, tuto argumentaci však vystavěla převážně na citaci judikatury a na obecně formulovaných tvrzeních o rozporu vnitrostátní úpravy s unijním právem, aniž ji blíže

vztáhla ke konkrétním okolnostem projednávané věci. Jestliže krajský soud za této situace uvedl, že ze stěžovatelkou citované judikatury obecně neplyne zákaz omezení doby úročení, a z tohoto důvodu námitce nepřisvědčil, nelze jeho vypořádání považovat za nepřezkoumatelné.

[22] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu o souladu výše úroku z daňového odpočtu s unijním právem. Rozporuje přitom zejména závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 274/2022-48, na který krajský soud odkázal. Podle stěžovatelky Nejvyšší správní soud nesprávně vyložil rozsudek a usnesení Soudního dvora ve věci *Sole-Mizo*, pokud dovodil, že úrok z daňového odpočtu nemusí odpovídat součtu úroku na úvěrech poskytovaných nefinančním podnikům a inflace. Má za to, že z této judikatury naopak plyne požadavek dvojí kompenzace, a to jednak náhrady odpovídající nákladům financování částky, s níž daňový subjekt po dobu zadržení nemohl disponovat, a jednak kompenzace peněžního znehodnocení způsobeného plynutím času. Tomu podle ní nasvědčuje jak samotná argumentace Soudního dvora, tak i jazykové znění jeho rozhodnutí, které pracuje s množným číslem a podle stěžovatelky vyžaduje zohlednění obou těchto složek současně.

[23] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se těmito námitkami již ve své judikatuře opakovaně zabýval. V rozsudku č. j. 8 Afs 274/2022-48 vysvětlil, že z judikatury Soudního dvora ve věcech *Sole-Mizo* neplyne, že by úrok z daňového odpočtu musel v každém případě odpovídat součtu úroku na úvěrech poskytovaných nefinančním podnikům a inflace. Rozlišil přitom dvě odlišné situace. První z nich je kompenzace újmy vzniklé tím, že daňový subjekt po určitou dobu nemohl disponovat částkou nadměrného odpočtu; zde je relevantním měřítkem cena náhradního financování, tedy úrok na úvěrech poskytovaných nefinančním podnikům. Druhou situací je případ, kdy je s časovým odstupem vyplácen již samotný kompenzační úrok. Teprve tehdy přichází v úvahu jeho zvýšení o inflaci. Právě z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dovodil, že požadavek na součet úroku a inflace neplyne ani z ekonomické logiky věci, ani z judikatury Soudního dvora (zejména body 36, 38 a 39 cit. rozsudku).

[24] Na tyto závěry navázala i další judikatura kasačního soudu. V rozsudku ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Afs 123/2023-28, Nejvyšší správní soud uvedl, že při posuzování přiměřenosti samotné výše úroku nedává smysl přičítat k obvyklému tržnímu úroku ještě inflaci, protože její vliv je již v tomto úroku zohledněn (bod 24). Rovněž v rozsudku ze dne 29. 1. 2026, č. j. 10 Afs 211/2025-33, Nejvyšší správní soud výslovně navázal na závěry vyslovené již v rozsudku č. j. 8 Afs 274/2022-48 a zopakoval, že Soudní dvůr v rozsudku *Sole-Mizo* řešil specifickou situaci v Maďarsku, kdy samotné úroky ze zadržovaných nadměrných odpočtů byly vypláceny až s odstupem 5 až 11 let. Měnové znehodnocení, o němž Soudní dvůr hovořil, se proto vztahovalo právě k těmto opožděně vyplaceným úrokům, nikoli k samotnému nadměrnému odpočtu. Požadavek valorizace o inflaci nastupuje tehdy, je-li se zpožděním vyplácen samotný kompenzační úrok, nikoli automaticky vždy při stanovení úroku z daňového odpočtu. Proto uzavřel, že z judikatury *Sole-Mizo* neplyne obecný požadavek složeného úročení ani automatického součtu úroku a inflace (body 20 a 21). Nejvyšší správní soud nemá ani nyní důvod se od těchto závěrů odchýlit. Stěžovatelka proti nim staví v podstatě tutéž argumentaci, s níž se soud již vypořádal ve výše citovaných rozsudcích.

[25] Pokud pak stěžovatelka navazuje kritikou srovnávací metody použité v rozsudku č. j. 8 Afs 274/2022-48, ani v tomto směru její kasační námitky neobstojí. Obdobnou argumentací se Nejvyšší správní soud zabýval rovněž v rozsudku, č. j. 10 Afs 211/2025-33. Také zde stěžovatelka namítala, že statistika České národní banky, konkrétně sestava 1145 „*Úvěry poskytnuté bankami nefinančním podnikům v ČR - nové obchody*“, je zkreslená složením subjektů, které do ní vstupují, včetně velkých podniků schopných dosáhnout na výhodnější úvěrové podmínky, a poukazovala na to, že běžně nabízené kontokorentní úvěry dosahovaly v rozhodném období podstatně vyšších sazeb. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že je logické vycházet ze statistických údajů České národní banky, že neexistuje jediná sazba, za niž si nefinanční podniky opatřují peněžní prostředky, a že zákonná sazba je nutně paušalizovaná. Rozhodné proto není, zda lze nalézt jednotlivé úvěrové produkty s vyšší úrokovou sazbou, nýbrž zda zákonná sazba v zásadě pokrývá průměrné náklady na úvěry poskytované nefinančním podnikům. Současně zdejší soud zdůraznil, že samotné odkazy na jednotlivé bankovní nabídky bez dalšího neprokazují, že právě tyto produkty odpovídají obvyklým úvěrům poskytovaným nefinančním podnikům ve smyslu judikatury Soudního dvora. Ani nynější kasační argumentace neobsahuje žádné nové důvody, které by odůvodňovaly odchýlení se od uvedené judikatury. Nejvyšší správní soud proto ani tuto kasační námitku neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu